

[C. O. Pedersen.]

vurdere Betydningen af den Tanke, jeg her har fremsat — paa sin Plads, om den højtærede Minister havde sagt et Ord om den fra denne Talerstol, for ogsaa den bliver det jo nødvendigt for den højtærede Minister at beskæftige sig med senere, det slipper han ikke udenom, derfor havde jeg gerne hørt et Ord fra ham i Dag. Men jeg ved ikke, om Svaret skal findes i, at den højtærede Minister ikke vil andet end Fæsteformen; for hvis det er Ministerens Mening, saa erkender jeg, at saa har han svaret. Hvis det er Ministerens Mening, at han ikke vil medvirke til denne Form for Deling af Bøndergaardene, Lempelser i Statens Krav til enhver, der udstykker sin Ejendom, økonomiske Lempelser, hvis han ikke vil være med hertil, men holder sig til sit Forslag om Fæstebud, nu vel, saa har jeg faaet Svaret; men saa konstaterer jeg ogsaa, at den højtærede Minister staar ene med sit Parti om denne Fremgangsmaade, medens de tre andre Partiers Ordførere har givet deres Tilslutning til den af mig fremdragne Tanke. Denne Kendsgerning maa Ministeren, tror jeg, tage med i sin Beregning, for ogsaa det bliver det nødvendigt paa et senere Stadium af denne Forhandling at tage Stilling til, positiv Stilling, man kan ikke nøjes med Talemaader.

Jeg har kun en enkelt Bemærkning endnu til Slut til den højtærede Minister. I Kampens Hede kunde den højtærede Minister i Eftermiddags ikke lade være med igen at tale om Valg. Nu er det jo ikke saa længe siden, vi har haft Valg. Maa jeg ikke henstille til alle de højtærede Ministre dog nu en Overgang, naar de staar op her paa Folketingets Talerstol, at lade være med denne Valgtale. Man hører, hver Gang den højtærede Statsminister taler ude i Landet, at de Herrer bereder sig til at sidde i fire Aar. Det skal jeg i og for sig slet ikke have noget imod: Enhver Klods skal jo staa sin Tid ud, det maa denne Klods ogsaa gøre, det har jeg ikke noget imod. Men kunde vi saa ikke faa indført den Skik, nu da der er fire Aar til Valget, at en Minister ikke, hver Gang han kommer herop, begynder at true med Valg, saaledes som den højtærede Landbrugsminister nu har gjort det to Gange under denne Forhandling. Og jeg vil gerne tilføje overfor den højtærede Landbrugsminister, at naar han er saa voldsom hidsig efter Valg, saa ved jeg ikke, om just denne Sag egner sig saa godt dertil. I hvert Fald, naar endelig Ministeren har bragt Sagen paa Bane, saa vilde jeg gerne føje til, at det skal ikke mangle paa Velvillie

fra vor Side. Regeringen maa ikke, som jeg sagde sidst, tro, at den kan kyse os med Henvielse til Valg, allermindst et Valg paa denne Sag; det kan den højtærede Minister være forvisset om.

Saa sagde den højtærede Minister til sidst — ja, han begyndte med det, men jeg har nu tilladt mig at tage det til sidst —, at jeg havde villet give ham et Spark. Nej, jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at jeg vilde aldeles ikke sparke til ham og ej heller til nogen som helst anden. Men det, jeg havde imod den højtærede Ministers første Tale og ogsaa imod hans Lovforslag, var, at de aldeles ikke paa nogen Maade indbød til Samling her i Rigsdagen om denne Opgave, som alle var enige om skulde løses. Det var det, jeg bebrejdede Ministeren, det var hans Haandelag, der var noget i Vejen med. Det forekom mig, at den højtærede Minister ikke havde handlet, som en Minister burde handle. Han havde egentlig snarere talt som en Partiordfører. Det er ikke noget Spark til den højtærede Minister, men det er en Appel til hans bedre Følelser, jeg vilde gerne hjælpe lidt paa Ministeren, at han kunde komme til at handle i Overensstemmelse med den gode Tanke, han paastod at være i Besiddelse af overfor den danske Ungdom, nemlig at han vilde skaffe den Jord og Ejendom herhjemme. For det gør den højtærede Minister ikke, hverken ved sine Taler eller ved Lovforslag af denne Beskaffenhed. Det er det eneste sikre, der kan komme ud af det, hvis Ministeren fremturer baade med sin Ekspropriation og med sin Fastholden af Fæste som den eneste Brugsform; saa bliver der ikke noget af det for den danske Ungdom. Og det er det, jeg vilde beklage, og derfor siger jeg: Den højtærede Minister maa komme ned paa Forhandlingsfod med Folketinget — ja, jeg kan godt sige med hele Folketinget. Det er nødvendigt. Denne Sag er af en saadan Beskaffenhed, at hele den danske Rigsdag kan enes om den, bare den danske Rigsdag kan komme til for den højtærede Minister. Andet er der slet ikke i Vejen. Naar blot den højtærede Minister vil erkende, at Oppositionen endnu har en vis Styrke her i Rigsdagen, og at Oppositionens Betragtninger har en vis Styrke i den danske Befolkning, tror jeg ogsaa, vi paa ny kan komme til at forhandle om denne Sag paa et forstaaeligt Grundlag. Og jeg føjer til, hvad jeg sagde forleden Dag, at jeg haaber, det kommende Udvalg vil vise nok saa megen Forstaaelse af Sagens Vigtighed, som den højtærede Minister endnu indtil i Dag synes at være i Besiddelse af.